

ز غوغای سپهر چون ز تریب
 در آمد حاجب از در که ای طغیان
 ستاده بر در اینک آن زن بپیر
 مرا گفتی که با دی باشن همراه
 بگفتا حاجبت اورا رو کن
 بگفت او نیت ز انسان کون
 بگفتا رخصت دمس تا در آید
 چو رخصت یافت پیچون ذره
 چو کل چندان شد چون غی بگفت
 ز بس خنده پیش یوسف غیب کرد
 بگفت آنم که چون روی تو دیدم
 نش ندم کسب کوه در بسات
 جوا را در غمت بر باد دادم

کز این سبب چون شور و شکر
 کز شش دروی ز دامن کمر
 دو صد جان خاک ریخته
 فرغ صدق داد خویش
 شود صبح صادق را به تاثیر
 ز چون شاهان دور این زمان
 ز هر عالم که یکدینار ز کمت
 ز دنیا زرش همدست ز دست
 آمدن زینتی بگفته نگاه
 دست علیه السلام و بدعای وی بینا شده
 دجال و جانی را با زیاقتن
 و شکر کردن
 از آن فوخته پر پیشش
 که کوه دیار نیک اندیش عشق
 بگفته نگاه رازش یاریا
 ز بارش سینه به آزار یاریا
 بد پیش او نشیند راز کوی
 حکایتهای دیرین باز کوی

ز غوغای